

ASKELOADDEN SOM FIK PRINSESSEN
TIL AT LØGSTE SIG

„DET LØGST DU,“
SA PRINSESSEN

Saa skulde askeladden afsted:

SAA SKULDE ASKE-
LADDEN I VEIEN

Der var engang en konge som havde en datter, og hun var saa slem til at lyve, at ingen kunde være værre. Saa satte han ud, at den som kunde lyve slig at han fik hende til at lögste sig, skulde faa baade hende og det halve riget. Der var mange som prøvde paa det; for alle vilde gjerne have prinsessen og det halve riget, men ilde gik det dem allesammen.

Saa var der ogsaa tre brødre som skulde prøve lykken. De to ældste la da først afsted, men det gik ikke dem bedre end alle de andre. Saa skulde Askeladden i veien, og han traf prinsessen i fjøset.

„God dag,“ sa han, „og tak for sidst!“

„God dag,“ sa hun, „og selv tak for sidst! Dere har ikke saa stort fjøs dere, som vi ligevel,“ sa hun; „for naar en gjæter staar i hver sin ende og blaaser paa bukkehorn, saa kan de ikke høre hverandre.“

„Aa jo da,“ sa Askeladden, „vort er meget større; for naar en ko tar kalv i den ene enden af det, saa bær den naar den kommer i den andre.“

„Ja saa,“ sa prinsessen. „Ja, men dere har ikke saa stor okse, dere ligevel som vi; der ser du den! Naar der sidder en paa hvert horn, saa kan de ikke naa hverandre med en mælestang.“

„Pyt!“ sa Askeladden, „vi har en okse saa stor, at naar der sidder en paa hvert horn og blaaser i lur, saa hører de ikke hverandre.“

„Ja saa,“ sa prinsessen. „Men dere har ikke saa meget melk, dere ligevel som vi,“ sa hun; „for vi melker melk i store embærer og bær ind og slaar i store gryder og yster store oster.“

„Aa, vi melker i store kar og kjører ind og slaar i store bryggepander og yster oster saa store som hus, og saa har vi en elgsblakk merr til at traakke osten ihop; men engang saa felled den i osten, og da vi havde ædt paa osten i syv aar, traf vi paa en stor elgsblakk hest. Den skulde jeg kjøre til kvernen med engang, saa røg ryggen af paa den; men jeg vidste raad for det, jeg tog en granbuske og satte i den til ryg, og anden ryg havde den ikke siden, saa længe vi havde den. Men den granen vokste og blev saa stor at jeg kløv til himmels op igjennem den, og da jeg kom did, sad jomfru Maria og spandt bustereb af grynsoedd. Ret som det var, saa røg granen af, og jeg kunde ikke komme ned igjen; men jomfru Maria rendte mig ned i et af rebene, og saa kom jeg ned i en revekule; og der sad mor mi og far din og lapped sko, og ret som det var, saa slog mor mi til far din, saa skurven fød af ham.“

„Det løgst du!“ sa prinsessen, „far min har aldrig været skurvet her i verden.“

SAA SLOG MOR MI TIL FAR DIN,
SAA SKURVEN FØK AF HAM